

“Iată stau la ușă și bat. De va auzi cineva glasul Meu și va deschide, voi intra la el, și voi cina cu el și el cu Mine” (Apocalipsa 3, 20)

Numărul 142 (2016), **Duminica dinaintea Nașterii Domnului**
(a Sfinților Părinți după trup ai Domnului)(Genealogia Mântuitorului)

Evanghelia: Matei 1, 1-25*

Cartea nașterii lui Iisus Hristos, fiul lui David, fiul lui Avraam. Avraam i-a dat naștere lui Isaac; Isaac i-a dat naștere lui Iacob; Iacob le-a dat naștere lui Iuda și fraților lui; Iuda le-a dat naștere, din Tamar, lui Fares și lui Zara; Fares i-a dat naștere lui Hețron; Hețron i-a dat naștere lui Aram; Aram i-a dat naștere lui Aminadab; Aminadab i-a dat naștere lui Naason; Naason i-a dat naștere lui Salmon; Salmon i-a dat naștere, din Rahab, lui Booz; Booz i-a dat naștere, din Rut, lui Obed; Obed i-a dat naștere lui Iesei; Iesei i-a dat naștere lui David, regale.

David i-a dat naștere lui Solomon, din femeia lui Urie; Solomon i-a dat naștere lui Roboam; Roboam i-a dat naștere lui Abia; Abia i-a dat naștere lui Asa; Asa i-a dat naștere lui Iosafat; Iosafat i-a dat naștere lui Ioram; Ioram i-a dat naștere lui Ozia; Ozia i-a dat naștere lui Iotam; Iotam i-a dat naștere lui Ahaz; Ahaz i-a dat naștere lui Iezechia; Iezechia i-a dat naștere lui Manase; Manase i-a dat naștere lui Amon; Amon i-a dat naștere lui Iosia; Iosia le-a dat naștere lui Iehonia și fraților lui, la strămutarea în Babilon.

După strămutarea în Babilon, Iehonia i-a dat naștere lui Salatiel; Salatiel i-a dat naștere lui Zorobabel; Zorobabel i-a dat naștere lui Abiud; Abiud i-a dat naștere lui Eliachim; Eliachim i-a dat naștere lui Azor; Azor i-a dat naștere lui Sadoc; Sadoc i-a dat naștere lui Ahim; Ahim i-a dat naștere lui Eliud; Eliud i-a dat naștere lui Eleazar; Eleazar i-a dat naștere lui Matan; Matan i-a dat naștere lui Iacob; Iacob i-a dat naștere lui Iosif, bărbatul Mariei, cea din care S'a născut Iisus, Ce Se cheamă Hristos.

Așadar, întru totul, de la Avraam până la David sunt paisprezece neamuri; de la David până la strămutarea în Babilon sunt paisprezece neamuri; iar de la strămutarea în Babilon până la Hristos sunt paisprezece neamuri.

*)Texte preluate din ediția jubiliară a Sfântului Sinod, 2000, citată pe scurt: Biblia Bartolomeu

Dar nașterea lui Iisus Hristos, astfel a fost: Fiind Maria, mama Sa, logodită cu Iosif, mai înainte de a fi ei laolaltă ea s'a aflat pe sine având în pânțece de la Duhul Sfânt. Iar Iosif, bărbatul ei, drept fiind și nevrând s'o dea el în vileag, a vrut s'o lase pe ascuns. Și cugetând el acestea, iată îngerul Domnului i s'a arătat în vis, grăind: „Iosife, fiul lui David, nu te teme s'o iei pe Maria drept femeia ta, fiindcă ceea ce s'a zămislit într'însa este de la Duhul Sfânt; ea va naște Fiu, Căruia tu îi vei pune numele Iisus, căci El va mântui pe poporul Său de păcatele lor“. Iar acestea toate s'au făcut ca să se plinească ceea ce s'a spus de Domnul prin profetul ce zice: **Iată, Fecioara va purta în pânțece și va naște Fiu și-L vor chema cu numele de Emanuel**, care se tâlcuiește: **Cu noi este Dumnezeu**.

Și trezindu-se Iosif din somn, a făcut așa cum i-a poruncit îngerul Domnului și a luat-o la sine pe femeia sa. Și nu a cunoscut-o până ce ea L-a născut pe Fiul ei. Și l-au pus Acestuia numele Iisus.

Despre genealogia după trup a Mântuitorului

Părintele Constantin Coman

(...) Înainte de Crăciun avem ca fragment evanghelic, întreg capitolul întâi din Evanghelia de la Matei, care ne oferă șirul înaintașilor lui Hristos, pe linie omenească, începând cu Avraam. Este un șir lung de 36 de neamuri, multe nume, unele mai cunoscute, altele mai puțin cunoscute, dar despre toate se vorbește în Vechiul Testament, în diferite împrejurări. (...) **Intenția declarată a Sfântului Evanghelist Matei este să confirme, prin această genealogie, că Hristos a fost om cu adevărat, că S-a născut dintr-un neam anume, dintr-o familie anume.** Pentru a se confirma acest lucru este dat șirul genealogic, care urcă până la Avraam, și care trece sigur și prin David și prin Iuda, despre care vorbesc profețiile vechi-testamentare referitoare la Mesia. Se confirmă implicit profețiile mesianice ale Vechiului Testament. (...)

Pentru iudei avea să fie o mare, inexplicabilă și neplăcută surpriză, faptul de a descoperi în arborele genealogic a lui Mesia reprezentanți ai altor neamuri și, mai mult decât atât, personaje condamnabile din punct de vedere moral. Pot fi multe motive -le pentru care Dumnezeu îngăduie insinuarea acestor eroi negativi în genealogia celui mai important personaj dat de poporul ales, Mesia. **Înainte de orice, aceasta are menirea de a confirma asumarea de către Fiul lui Dumnezeu prin întruparea firii umane reale, a făpturii în starea ei concretă, care include în mod obligatoriu căderea și păcatul.** De altfel, aceasta este rațiunea însăși a întrupării, eliberarea omului din robia păcatului și a morții.

Între motive se numără, cu siguranță, sancționarea cea mai dură a trufiei poporului ales (“...spulbera îngâmfarea iudeilor!”, comentează Sf. Ioan Gură de Aur), dar și a

infidelităților repetate ale acestui popor în relația cu Dumnezeu său. Imaginea și poziția privilegiată, în care investise atât de mult poporul ales, sunt rău șifonate prin aceste neașteptate descoperiri.

Este și o lecție în limbaj dumnezeiesc, ce anticipează cutremurătoarea lecție a răstignirii Fiului lui Dumnezeu de către același popor ales. **Dumnezeu recuperează pozitiv cele mai mari căderi ale poporului Său.** Incestul lui Iuda, adulterul regelui David – personaje grele în genealogie – devin semne ale deschiderii universale a iconomiei dumnezeiești și porți de intrare a neamurilor în genealogia Fiului lui Dumnezeu.

(...) genealogia, pe care Sfântul Evanghelist Matei o face până la Avraam, este recuperată în erminia Sfântului Apostol Pavel, în dimensiunea ei universală, prin interpretarea care îl consideră pe Avraam părinte nu numai al iudeilor, ci al tuturor celor credincioși. Avraam a primit moștenirea nu pentru lege, ci pentru faptul că a fost credincios, L-a crezut pe Dumnezeu, I s-a încredințat atunci când a fost chemat din pământul părinților săi, atunci când a primit făgăduința că soția sa vârstnică îi va naște un fiu, atunci când a fost solicitat să-și sacrifice propriul și unicul fiu, pe Isaac (...). Credința îl face pe Avraam părinte al tuturor celor credincioși, al poporului celor credincioși. Dacă ar fi să se împartă lumea în două, atunci am avea de o parte poporul lui Dumnezeu, adică poporul celor credincioși în Dumnezeu, și poporul necredincioșilor. Așadar, poporul ales este, în cele din urmă, poporul format din cei credincioși. De aceea Avraam este, în erminia Sfântului Pavel, și apoi în erminia ulterioară a Bisericii, părintele celor care cred, părintele tuturor credincioșilor (Rom. 4,12). (...) Dincolo de toate aceste lucruri, **aș adresa conaționalilor noștri, gândul să mediteze un pic mai adânc cu astfel de prilejuri. Nașterea Domnului este o sărbătoare foarte mare, ne întâlnim unii cu alții, ne facem bucurii, ne facem daruri unii altora. Toată lumea marchează sărbătoarea.** Este o participare generală la sărbătoare, deși, în grade diferite de intensitate și în moduri diferite. Toți suntem cuprinși de sărbătoare! Dar ne întrebăm de ce este o sărbătoare atât de mare, totuși? Unde este temeiul atenției generale care înconjoară această sărbătoare? **De ce este cuprinsă lumea întreagă de această sărbătoare? Temeiul este într-un fapt esențial, este în faptul Nașterii Fiului lui Dumnezeu, este în faptul întrupării lui Dumnezeu Însuși. Temeiul este în faptul că există un Dumnezeu, există un Dumnezeu care a făcut pentru oameni demersuri esențiale, pentru ca să existăm noi oamenii și pentru ca să ne izbăvim de propriile noastre căderi.** Între aceste demersuri este și cel de a trimite în lume pe unicul Său Fiu. Știu că aceste cuvinte tulbură un pic liniștea. Oamenii s-au obișnuit să transforme totul într-un prilej de relaxare, de bucurie grosieră, ușuratică, frivolă uneori...

Gravitatea și adâncimea evenimentului sărbătorit ne cheamă la mai multă sobrietate

și la mai multă adâncire în rosturile existenței. **Ne plac colindele, ne plac obiceiurile, ne plac felicitările de Crăciun, spectacolele (...).** Toate acestea nu ar avea, totuși, nici un sens și nici un temei, dacă nu ar exista realitatea Nașterii lui Hristos. Dacă Hristos S-a născut cu adevărat – și S-a născut cu adevărat, altfel nu ar fi existat o tradiție de două mii de ani atât de bogată, atât de consecventă și atât de răspândită-, **trebuie să ne întrebăm cine este Hristos și ce raportare trebuie să avem noi față de El!** Altfel, dacă nu ne întrebăm, rămânem într-o zonă superficială, într-o zonă de suprafață, în care vom și trăi. **Îndemn, așadar, să luăm seama la temeiul lucrurilor, la sensul lor adânc. Să ne întrebăm de ce se întâmplă ele, de ce este Crăciun, de ce este Paști, ce se întâmplă duminică, etc! Cultura noastră este una care consumă realitățile exterioare, fără să se mai intereseze de sensul acestor realități.**

Sursa: **Pr. Constantin Coman**, *Dreptatea lui Dumnezeu și dreptatea oamenilor*, Editura Bizantină, București, 2010, pp. 389-397

Vitamine duhovnicești

Când luarea aminte se abate de la Domnul, pierdem pacea lăuntrică

Lucrarea harică, care se dobândește în dar, durează câtă vreme atenția lăuntrică a omului e unită cu Dumnezeu. Omul se ostenește, lucrează, toate pentru Domnul le face! Toate pentru Domnul! Și-L caută pe Domnul pretutindeni, în toată zidirea. El este pretutindenea. El este viața. Și pretutindenea este Cel ce pune în mișcare viața. El pretutindeni este de față. Câtă vreme atenția omului este îndreptată către Domnul și Împărăția Cerurilor, el privește lumea ca pe Dumnezeu.

Vedeți, în fiecare se odihnește Domnul, tainic, indiferent dacă omul acela îl cinstește sau nu! El este acolo, în centrul vieții. El mișcă viața. El este Dătător de viață. Și câtă vreme această luare-aminte este mai cu seamă aici, în inimă, atunci se păstrează pacea lăuntrică și bucuria dumnezeiască care se dă în dar începătorilor. Apoi, de îndată ce atenția noastră se abate puțin de la Domnul și se lipește de vreun lucru din lumea aceasta, fie de cele neînsuflețite, fie de o făptură vie, pierdem de îndată pacea lăuntrică, căci omul nu poate umbla pe două căi. **Lucrul căruia i-am dat atenție intră degrabă în lăuntru nostru și ocupă Scaunul Domnului, cucerește inima. Și acesta poate fi orice: slavă, cinste, bogăție, frumusețe.** De îndată ce ceva (din lumea aceasta) se înalță pe Scaunul lui Dumnezeu, atunci va și prinde viață în lăuntru nostru. În funcție de acest lucru căruia îi dăm toată atenția, un simțământ corespunzător va trăi în lăuntru nostru.

Sursa: **Starețul Tadei de la Mănăstirea Vitovnița**, *Pace și bucurie în Duhul Sfânt*, Editura Predania, București, 2010, pp. 39-40